

Rispa

Bidrag från Judy Breneman
2009-01-22
Senast uppdaterad 2009-01-22

En vandring i dödsskuggans dal.

{biblink}En mors kärlek bidrar till handlingar som bara kan förklaras i perspektivet av denna kärlek. Hon sitter rakt upp eller går genom natten med ett sjukt barn. Några år senare går hon fram och tillbaka framför fönstret medan hon väntar på att barnet säkert ska komma hem, eller så kör hon långa vägar sent in på natten av samma anledning. Hon pratar förstånd med barnets tränare som inte verkar ha förstått barnets begåvning eller känsliga natur.

Men, en del mödrar (och fäder) måste göra det otänkbara - att stå vid en grav och på något sätt försöka gå vidare . . . Så är fallet för Kvinnan i bibeln i det här numret. Det handlade inte om ett, utan två barn, och inte om graven, utan själva liken hon fick försvara i flera långa månader. . . .

Utvalda urdrag ur 2 Samuelsbok 21 - David sade nu till gibeoniterna: “Vad skall jag göra för er, och med vad skall jag åstadkomma försoning, så att ni välsignar Herrens arvedel?” . . . De svarade kungen: “(Låt) sju av (Sauls) söner utlämnas till oss, så att vi får hänga dem inför Herren i Sauls, herrens utvaldes, Gebea.” . . .

Och det var under de första skördedagarna . . . som de blev dödade. . . . Då tog Rispa, Ajas dotter (mor till två av sönerna), sin sorgdräkt och hade den som sin bädd ovanpå klippan från det att skörden började, ända tills vattnet strömmade ned över dem från himmelen. Och hon tillät inte himmelens fåglar att slå ned på dem om dagen, inte heller markens vilda djur att göra det om natten.

Läs gärna hela den märkliga historien i 2 Samuelsbok 21: 1-14.

Vi befolkar en värld som har gått vilse. Den skapades perfekt men nu lider den konsekvenserna av synd: döden, brutna relationer, barn födda med grava handikapp, olika sjukdomar, människans ondska (inklusive att även barn mördar andra), moraliska misslyckanden, stora tragedier, kaos . . . Och så har det varit under lång tid . . .

Rispa stod på en kulle i Israel och såg på avrättningen av sju män, två av dem hennes egna söner. Anledningen? Kung Saul bröt ett löfte som Josua hade gett gibeoniterna många år tidigare. De skulle få leva i fred tillsammans med Israeliterna, men Saul dödade många av dem i ett försök att tillintetgöra dem. Som ett resultat led Israel av en hungersnöd i flera år vilket ledde till Kung Davids fråga (efter Sauls död) till gibeoniterna. (se ovan) När allt var ställt till rätta skulle landet få Guds välsignelse igen. Vi vet inte om Rispas söner var medskyldiga, men som alla mödrar vars barn har dödats med våld -- i Bosnien, Rwanda, eller vilken svensk “idyll” som helst -- förstod nog Rispa det hemska sambandet mellan synd och död. Rispa tvingade en hel nation att lägga märke till ondskan i det som hände. Det var nog så att kropparna inte skulle tas om hand förrän det började regna vilket var tecknet att hungersnöden och Guds förbannelse var över. Som många kvinnor i fornkulturer hade Rispa få rättigheter och ingen makt, men hennes mod och uthållighet gjorde en värdig begravning möjlig för hennes barn och hjälpte hennes land genom en tragedi.

Ingen undgår döden. Det har blivit mer vanligt att det är en mycket privat sak när en familjemedlem avlider. Man kan bearbeta händelsen, eller låta bli, och det är få som engagerar sig i en annans sorgprocess. Med de uppmärksammade morderna på olika platser i Sverige och de stora tragedierna som nyligen drabbat Sverige och världen har dock döden blivit mer offentlig och omdiskuterad, och inte minst har det skrivits spalt efter spalt om tragedierna från olika vinklingar. Guds roll i det hela har också diskuterats.

Kyrkoherden Henrik Törnqvist citerades i Göteborgs-Posten: . . . vi har tappat bort brottningen med Gud. I den moderna västerländska tolkningen av den kristne Guden finns inte plats för besvikelsen och förvirringen. . . . (Men) det är en förutsättning en djupare gudsförtröstan. . . . Mycket hellre en Gud som jag ibland inte förstår men som jag kan slå på och som står kvar, än en vek och undanlidande. Kristen tro är inget lyckopiller. . . . Kristen tro är en proteströrelse mot att meningslöshet, ondska och döden skulla ha sista ordet. (författarens anm.)

Sofie Eriksson skrev i sin församlingstidning: Jag är fostrad i ett kristet hem och har egentligen aldrig ifrågasatt Guds existens. . . . Men för några år sedan omkom en människa som stod mig väldigt nära. . . . Jag skrek åt Gud. Skrek ut all smärta som bodde inom mig. Stundtals visste jag inte ens om jag ville veta av Honom. Hur skulle jag kunna tro på en Gud som låter människor dö knappt innan de börjat leva? Jag ställdes inför ett val. Antingen skulle jag i den stunden vända Gud ryggen för alltid eller så skulle jag kasta mig rätt ut i en, för mig okänd värld och överlåta mig helt åt Honom.

Min tro vacklade men samtidigt var det som om jag hörde en röst inom mig säga, “Pröva mig!” Jag kände mig utmanad . . . Jag bad att Han skulle ta hand om mig. . . . Jag skulle ljuga om jag sa att smärtan och sorgen upplöstes men det var som om den inte kändes lika vass längre.

Krister Persson har skrivit en bok efter sin dotters död i en bilolycka: Det går att återfå livsglädjen efter att ha förlorat ett barn, men det tar lång tid och man behöver mycket stöd. Fortsätt höra av er. Sluta inte ringa efter några månader. Man behöver inte säga så mycket, bara visa att man bryr sig. Är man bekant på lite avstånd räcker det med att skicka ett kort. . . .Det bästa stödet är att ha vänner och släktingar runt omkring sig.

Som en eko citeras Tomas Sjödin i Petrus magasin: Man kan stå ut med ganska mycket så länge man har någon att berätta det för.

Vem, om inte en förälder som har fått begrava sitt barn, kan bäst förstå Guds kärlek för sina barn, våndan i Hans hjärta när han förlorade sin ende Son, priset för frälsningen och vårt hopp. En stor tragedi gör att vi känner oss besegrade och förkrossade. Kommer denna förkrosselse att för alltid leva i oss i ett “varför?” tankesätt, eller vill vi ge upp förkrosselsen till Den som ljugar och förlåter den ohyggligaste av överträdelser?

Mot den svarta bakgrunden är det lämpligt att kring avsluta med några ord från Peter Halldorfs penna. Han besvarar, i samma Petrus tidning, frågan om vi för alltid måste famla i ovisshet med att säga: . . . Har någon tänkt på hur (Paulus) nådde sin visshet? Den omstörtande erfarenhet som ledde till att hans ögon öppnades, berövade honom paradoxalt nog synen. När Saul av Tarsus drabbades av Gud svartnade det för ögonen.

“Vad är det för fel på mig?” undrar vi när själen hamnar i dimma . . . Paulus . . . mötte Jesus och det blev alldeles mörkt! . . . Från förnuftets horisont rymmer all verklig tro ett stort mått av osäkerhet.

Kyrkans uppgift i världen är att ge människan . . . ett hopp bortom denna tillvaro, bortom död och förgänglighet . . . Hoppet står till att Kristus slukade döden i sin död, klädde det förgängliga i oförgänglighet, för att hela världen ska födas på nytt, och döden och dödsriket bli “kastade i den brinnande sjön”.

Om detta kan vi dock inget veta. Vi är hänvisade till att tro medan skapelsen suckar och väntar.

{/biblink}